

»Vidim,« reče cesar, »da se mojstrsko razumeš na ugibanje. Zato te obdržim pri sebi na dvoru.«

Toriju ni bilo posebno prijetno pri srcu. Prejalislej se mora itak izkazati njegova nevednost. Začne torej prositi cesarja, naj mu izkaže milost in ga pusti, da gre domov, kjer ga čakata oče in mati v velikih skrbah.

»Meni to nič mar!« zareži cesar.

»Pa je meni,« vzkipi Tori. »Vsega tega je kriv le moj nori nos, s katerim ovoham, kje je kaj skritega. Od sedaj pa nič več nočem imeti ž njim opravka.« To rekši, si Tori odreže nos. »Tako, zdaj sem ravnotak butec, kakor ste vi vsi tukaj,« reče nato.

Cesar se razjari in ukaže Torija umoriti. A kasneje se premisli in ga odpusti domov.

Iz Torija so se še mnogi norčevali in ga zbadali. A on je menil, da sme biti še zadovoljen, ker mu je vzelo seznanje s kitajskim cesarjem samo nos.

Na starost . . .

J. E. Bogomil.

Oh, seveda! Na starost pa človeka res vse zapusti! Včasih smo delali novo obutev, nove čevlje, nove škornje — pa kakšne! Takó so se svetili, da si lahko samegasebe v njih pogledal! Danes pa krpamo to starino, ki bi je prej kdo še v roke ne bil vzel!«

Tako je večkrat modroval stari Gobinec Luka na Lazih in se jezil na svoje umazano čevljarsko rokodelstvo. Pa je sklenil v svoji nevolji: »Nobenega čevlja več ne zakrpam, magari, če mi prinesejo pozlačenega! Pa ne! Kdor ljudem novo obutev napravlja, naj jim pa še starino krpa! Samo domačim še, Tončku pa Jožku — no, vsem! Zato, ker jih imam rad! Za denar pa nič, nič več, nič več . . .«

Saj je bilo pri Gobincu res že domačega drobiža dovolj za krpanje. Ko je pa nastopila zima in se je na vaški mlaki strdila voda, se je pa delo še bolj pomnožilo. Zato sta že skrbela Gobinčev Tonček in Jožek, pozneje pa še drugi. Angelica seveda je bila pa že modrejša. Ali tudi njena obutev ni bila za večnost . . .

»Stric, vidite! Tak-le je moj copatek! Že pesek mí síli noter — kaj šele voda!« razlaga Angelica stričku-čevljarju.

»Ohte no, ohte no!« se začudi stric Luka. »Še zbolela nam boš, Angelica! Kar brž dol; takoj ti ga zakrpam.«

Stric Luka ima Angelico zelo rad. Posebno zato, ker je tako ljubezniva s svojima bratcema in sesticami. Ančko nosi spečo štiporamo, Nežica se zaupno skriva za njeno krilo, ker se malo boji bradatega strica

»Stric, vidite!« je moj —!»

Luke, Tinka s kapico v vozičku pa še nič ne ve, da je Adamovim otrokom tudi čevljev treba.

Tonček in Jožek pa že vesta: eden hiti obuvati novopodkovane svoje čevlje; drugi pa varuje na stopnjici očetove škornje, ki jim je očitvidno tudi treba zdravnika. O, stric Luka bo že vse pocelil!

Modrost v pregovorih, domačih in tujih.

Lačen, lakota.

Komur kruh ne diši, lačen ni.
 Lačnemu ni noben kruh prečrn.
 Lačni po ceni ne vpraša.
 Lačna vrana se ne zmeni za strašilo.
 Lačni se za muho bije.
 Lačni pri jedi molči.
 Lačni jabolka ne lupi.
 Lačnemu je roka za skledo.
 Lačni ne vidi plesnobe na kruhu.
 Lačnemu ni za ples.
 Lačnemu je le hleb na misli.
 Lačnemu dobra beseda ne tekne.
 Ki pije, lačen nije.
 Boljši lačen spat ko z dolgovi.
 Lakota spravi vse pod zobe.
 Lakota je hujši ko ljubezen.
 Lakota železne duri prebije.
 Lakota je najboljša kuharica.
 Lakota je najboljša ura.
 Lakota vse osladi, le sebe ne.
 Lakote ni sram.
 Lakota ne izbira.
 Lakota ne zaspi.
 Lakota še volka iz gozda prižene.
 Za lakoto umreti je huje ko zgoreti.
 Lakota nima oči.
 Lakote je človek kmalu sit.
 Lakota, mráz in dim pri hiši so trije
 siromaški križi.
 Kdor zelje sadi in prešiče redi, lakote
 se ne boji.
 V letu v hladu, v zimi v gladu.
 Pridnemu možu lakota le v hišo gleda,
 v njo si ne upa.
 Lakota jih manj pokonča ko požrešnost.
 Lakota je dobra zdravnica.
 Kar človek od lakote moči izgubi, še
 je dobi; a kar je od žeje izgubi,
 je več ne dobi.

Reki:

Lačna vrana sito krmi.
 Lačen, da se skozenj vidi.
 Lačen, da se duša v njem lovi.
 Lačen ko volk.
 Lačen za devet.
 Lačen ko mačka česna.
 Lačen biti česa.
 Lačnega majiti.
 Lakota mu iz oči gleda.
 Lakota mu kuha.
 Lakoto pasti.
 Volčja lakota.
 Živa lakota.

Slovstvo.

Jugoslovanska knjigarna je izdala zadnji čas naslednja dela, ki jih mladini in našim družinam toplo priporočamo:

Marija, kraljica src. Nauki blaženega Grinjona Montfortskega o pravi pobožnosti do Matere božje. Iz francoščine prevedla in izdala Marijina družba v ljubljanskem semenišču. Druga izdaja.

Bog med nami. Premišljevanja in obiskovanja v presvetem Zakramentu pričujočega Boga. Izdalo uredništvo »Bogoljuba«.

Marija in sv. maša. Šmarnice 1919. Spisal Valentin Bernik.

Gospodinjstvo. Navodilo za vsa v domačem gospodinjstvu važna opravila. Sestavila S. M. Lidvina Purgaj. Zdravstveni del spisal dr. Fr. Dolšak. Drugi pomnoženi natis s 156 slikami. Cena K 12.—.

Valentin Vodnik, prvi slovenski pesnik, svojemu narodu. Zbirka iz njegovih književnih del. Priredil dr. Ivan Pregelj. Cena K 1.50.